

Само по-скоро да стане четири часа!

Бавно, сиво отминава работният ден. Най-после звънецът пуска дневната смѣна. Богданъ тежко въздиша и отстѣпва мѣстото си на гърчето отъ вечерната. Отива при шкафчето си. Мие се.

Но щомъ закача старото палто и навлича моряшката блуза и шубката, той се съживява. Лицето му свѣтва. Изведнѣжъ се досѣща, че има среща на рибарската скеля и бърза нататъкъ.

Тамъ, предъ рибното тържище, капитанъ Яни разказва на нѣколко рибари историята на своята гимия.

— Едва не ме повлѣче съ себе си, ви казвамъ. Е, не бѣше кой знае каква. Но бѣхъ си я понаправилъ, канѣхъ се и дѣскитѣ ѝ да смѣня. Та — като видѣхъ, че потѣва, заплакахъ. Заплакахъ бе, на — азъ, дете сълза не знамъ какво е. Ако искате, вѣрвайте! Отъ мъжа заплакахъ, че лазоветѣ хичъ и носа си не показаха, да видятъ, че хора се давятъ. А и фенеръ нѣмаха, пъкъ нашия не видѣли — слѣпи да останатъ!

— Ама вие имяхте ли фенеръ?

— Абе какъ да нѣмахме фенеръ — на мачтата си бѣше и горѣше. Новъ новиничъкъ. Купихъ го отъ руснацитѣ на Ропотамо. Отъ едната страна червенъ, отъ другата зеленъ. Точно по правилника.

— Вижъ ти, вижъ ти! Пустѣ лазове...

— Нарочно го направиха. Знамъ азъ, знамъ... Но ще дойде и тѣхниятъ редъ. Нека се мѣрне тѣдѣва Илдъзъ, пакъ ще си приказваме.

Капитанъ Яни замлъква. Вади отъ шапката си смачкана цигара и я запалва.

— Какво стана съ застраховката? — намѣсва се Богданъ. — Ако не си плюешъ на петитѣ и не